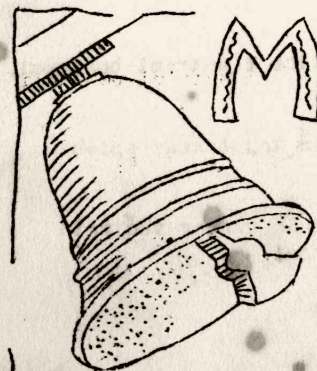

CENA 15¢

MINNESOTSKI ZVON

St. 4.

Gilbert za april 1952

Leto 2.

DAJ MI JEZUS DA ZALUJEM...

Zakaj le?

Poglej to sliko! Ozri se na Jezusa, v njegovo milo dobro obličje poglej in se zamisli. Jezus trpi, v bolečinah se muči, vse telo je razbičano in roke in noge so predrte.

Zakaj le?

Da bi nas odrešil greha, je Jezus nase vse to trpčenje vzel. Kako mora biti greh grd in ostuden, kako krut in neusmiljen, da samega Jezusa tako strašno biča.

Greha ni brez človeka, ki bi ga naredil. Ne greh, temveč človek, ki greh napravi, biča Jezusa in ga s trnjem krona.

Ljubi otroci, pogledjte svoje male drobne rečice! Tako majhni so še vaši prsti...Ali bi mogli s temi prstki vzeti bič in Jezusa bičati? Ali bi mogli?

Nel--vsi tako odgovarjate.

VZETI

Ali bi mogli s temi vašimi rokami/trnjevo palico z ostrimi bodicami, da bi Jezusa s tem kronali?

Nel--zopet odgovarjate in začudeno gledate, da kaj takega sploh vprašam.

In vendar ga tudi drobne vase roke bičajo, in za vendar večkrat kronate z vašimi malimi prstki neusmiljeno, brez srca!

Jaz? Jaz?

Kogoče ravno ti!

Ko nisi ubogal mamice--žalil si ga in bičal.

Ko se nisi hotel učiti--kronal si ga in mučil,

Ko si imel rad nelepe misli--tedaj si mu delal rane.

Ko si lagal--si ga po licih udaril.

Razumeš?

In sedaj, otroci, trdno sklenite: Vsaj ta dva tedna--nobenega zavestnega greha--nobene trnjeve krone za Jezusa--nobenega bičanja; temveč z vašimi dobrimi deli mu obvezite rane in juh poljubljajte, da Jezus ne bo žalosten.

Franci Medved

Gregorčičeva oda "OLJKI"

Na cvetno ali oljčno nedeljo se spominjamo lepe pesnitve "Oljki". Simon Gregorčič nam tako lepo prapoveduje o njej:

Med listnatim drevljem je olka kakor zelena oaza v puščavi, edina, ki je ostala pri življenju po težkih bitkah z viharji. Njeno listje se sveti v soncu v vsakem letnem času, tudi pozimi.

Oljka nam je spomenik davnih dni. Pretekli rok bodočnosti je. Že v stari zavezi je bila znamenje miru. Prestala je vso grozo vesoljnega potopa. Ko se je božja jeza umirila, se je brodar Noe razveselil golobčka, ki je

prinesel v kljunčku oljčno vejico, v znak, da vode upadajo.

Najlepši prizor nam nudi pesnik, ko nam opisuje olčno ali cvetno nedeljo. Odrasli in otroci hite v cerkev. Na Primorskem je navada, da nesejo k blagoslovu v cerkev oljčne vejice ali šopke teh vejic. Na njih so pritrjene slikovite podobice. V Sloveniji pa smo nesli blagoslovit živobarvne butarice, v katerih se je košatil bršljan, vmes je bilo bodičje, rdeče rosje, leskove palice, suho hrastovo listje, sredi pa so bile zataknjene oljčne vejice. Vsa butarica je bila povezana z belimi, modrimi in rdečimi oblanci. V največje otroško veselje pa so bile pomaranče ali jabolka, ki so bila pritrjena na butaricah.

Veličasten je prizor na cvetno nedeljo, ko duhovnik razprostre roke k blagoslovu. Vsi oljčni šopki, butarice se dvignejo visoko, cerkev je postala pravi gaj. Skozi okna lijejo sončni žarki na to zelenje. Duhovnik kliče božji blagoslov na oljčne voje in butarice ter prosi Vsemogočnega, da bi se ta blagoslov naselil povsod, kjer bo to zelenje pri hūši.

Kmet bo kropil z oljko polje, trate, njive. Kadar bo pretil vihar uničiti pridelke, bo hišni gospodar sežigal blagoslovljeno oljko in molil z družino za odvrnitev nesreče.

Blagoslov in molitev bāsta priklicala božje usmiljenje.

Pesnik prosi slednjič božje usmiljenje tudi sobi. V duhu gloda sam sebe na mrtvaškem odru, množica ljudi ga kropi z blagoslovljeno oljčno vejico. Vsakdo mu želi pokoja.

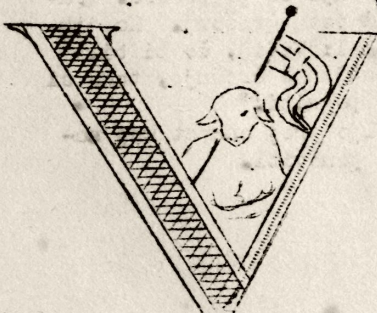
Ko bo duhovnik na cvetno nedeljo blagoslavljal palmove vejice, so bom zamislil v svoje domovino in bom prosil Boga, naj podeli mir domovini in vsomu svetu.

Vstajenje

elika noč! Zvonovi so zadoneli veličastno "aleluja".

Ljudje se zgrinjajo v cerkev, fantje z banderi čakajo zunaj.

"Zveličar naš je vstal iz groba", zapoje duhovnik, pevci skončajo posom in ob zončkljanju se pomika procesija po cerkvi, zunaj pa se uvrsti v sprevod. Duhovnik nosi Najsvetejše, na oknih so prižgane sveče povsod, kjer se pomika procesija.

Take so bile slovesne processije, ko je duša vriškala od velikonočnega veselja.

Zamislino se v veselje ob Jezusovem vstajenju. Zemlja se je tresla, ko je angel gospodov, svetel kakor blisk, stopil iz nebes, da je odvalil kamen od groba.

Še danos se razlega po širnem svetu Aloluja, vse pozdravlja znagovalca smrti, kralj slave. Tuđi naše duše pojo danos iz vsega srca:

Jezus naš je vstal od smrti,
razveseli se kristjan!
Smrt in pokol je premagal,
vstal iz groba tretji dan.

Dokazal božjo oč
je to veliko noč.
Aloluja, aloluja.

Andreja Stancnik

KRISTUS-IN-SV.-PETER

(Legenda)

Nekoga dne, ko sta Jezus in sv. Peter hodila po puščavi, je zagledal Jezus nekaj denarja na tleh. Opozoril je Petra, naj ga pobere, a Peter mu odgovori, da se ne izplača pripogibati za tako malo reč. In sta šla dalje.

Jezus pa je skrivaj pobral denar in odšel za Petron. Kmalu sta prišla ven iz puščave, do neke trgovine. Jezus je skrivaj kupil za tisti denar nekaj črešenj, bilo jih je kakik petindvajset. Kmalu je bil pred petron.

Ta je bil silno žojen. Jezus je videl njegovo žojo in je vrgel črešnjo na tla. Peter ptiče do nje in jo pobere. Tako je šlo naprej, dokler ni Jezus zmetal vseh črešenj. Ko jih ni bilo več, se je obrnil k Petru in rekel: "Vidiš, če bi bil pobral tisti denar, bi lahko kar iz žopa jemal črešnje, tako si se pa moral najmanj petindvajsetkrat pripogniti!"

Ta legenda nas učí, da je vedno bolje prej enkrat kaj narediti, kot pa moraš pozneje tolikokrat ponoviti.

Gorican:

Otroci sonca,

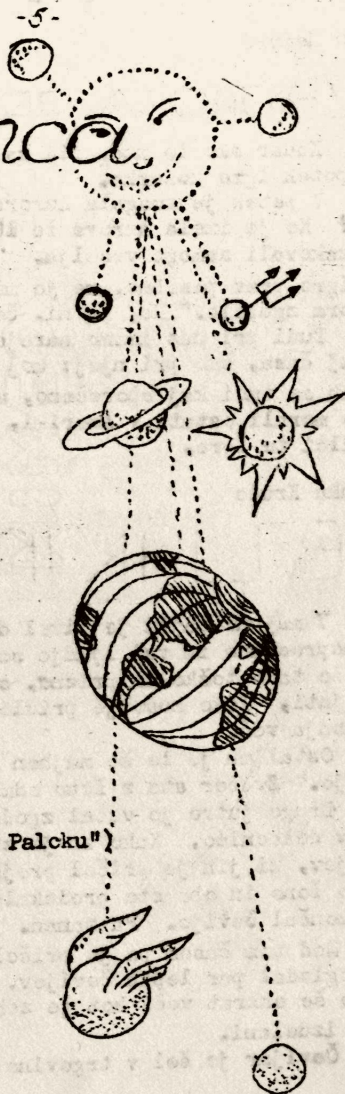
Tam na nebu preko dneva
sonce žarko nam blesti;
svoje pa otroke-řeva-
ti ponoči krog lovi.

Oče sonce na vajeti
vedno trdno jih drži,
da kateri v objesti
le preveč ne odleti.

Sedem fantov, dve dekleti,
okrog njega se drevi;
marsikteri odbrzeti
od očeta si želi.

Venus, Jupiter, Saturn,
Zemlja, Mars, Neptun, Uran,
Pluton in Merkur mi uren
roj otrok je neugnan.

(Po "Begunskem Palcku")

Miro Medved

AURORA JE ZMAGALA GILBERT

Kadar smo le utegnili zvečer, smo odprli radio in poslušali pitek igre košarke.

V petek je zmagala Aurora Gilbert. To je bilo veselje za nas! Ko je imela Aurora že 10 točk več nego Gilbert, smo kar poskakovali samega veselja. Moj brat Albin, ki je navdušen za to igro prav posebno, me je miril in rekel: "Če boš skakal, bo Aurora zgubila." No, pa ni, četudi sem vsa čas pritajeno vriskal.

Tudi pri nas imamo narejeno košarico za žoge. Kadar je nekaj časa, smo pri njej: moj brat in moj prijatelj Francelj. Časih se tudi kaj sporečemo, a smo hitro spet prijatelji. Če bomo morali ostati v Ameriki, bom najbrž nekoč med vnetimi igralci te igre.

Ivanka Krulc

ČEVLJAR IN PALČKI

V majhni bajti je živel dober čevljar s svojo ženo. Delal je neprestano in vsi ljudje so ga imeli radi. Pa rajši je delal še tako težko in pridno, svoje družino pa le ni mogel preživljati. Tako hudo je prišlo, da si ni mogel nakupiti nobene usnja več.

Ostal mu je le še majhen kos usnja in iz njega je urezal čevlje. Zvečer sta z ženo odmolila rožni venec in je šel spat.

Drugo jutro je vstal zgodaj, odmolil jutranjo molitev in šel v delavnico. Kako se je začudil, ko je videl, da je bil par čevljev, ki jih je pričel prejšnji večer, končan! Poklical je svojo ženo in oba sta preiskala vse kote, da bi našla onega, ki je skončal čevlje. Pa zaman.

Med tem časom pa je prišel k čevljarju neki tujec in ko je zagledal par lepih čevljev, jih je takoj kupil in plačal zanje še enkrat več, kot je zahteval čevljar, ker so bili tako lepo izdelani.

Čevljar je šel v trgovino in kupil usnja za dva para čevljev.

Spet jih je urezal, zvečer odmolil z ženo večerno molitev in šel k počitku. Zjutraj pa je hotel skončati čevlje. Zelo se je začudil, ko je našel zopet vse izgotovljene. Kmalu sta prišla dva kupca in tudi ona sta dobro plačala. Čevljar je spet nakupil usnja, urezal čevlje, a našel je zjutraj vse narazeno. To se je ponavljalo vsako noč.

Čevljar pa je bil radoveden, kdo vse to dela. Neko noč sta se z ženo skrila za zaveso in čakala, kaj se bo zgodilo. Kmalu so prišli štirje palčki in so delali čevlje. Ni bilo dolgo, ko so bili vsi čevljarji gotovi.

Čevljar pa je rekel svoji ženi: "Ti palčki so bili tako dobri zame, zato se jim moram na kakšen način oddolžiti. Kaj misliš, kako?"

Žena je premišljala, spomnila se je in rekla: "Že vem. Za vsakega palčka bom naredila hlačke, jopič in čepico, ti pa napravi vsakemu lepe čevlje."

Takoj sta se spravila na delo. Kmalu je bilo vse skončano. Zvečer sta nesla vse v delavnico in sta čakala na palčke. Ko so ti zagledali, kaj jim je napravil dobri mož, so se hitro oblekli in obuli ter odšli.

Nikdar več niso prišli k čevljarju. Ta in njegova žena pa sta še dolgo in srečno živela, ničesar jim ni manjkalo.

Bino Medvod

- VESELA NOVICA -

Gilbert bil ponosen je zares-
in v "baskétballu" rad premagal svet bi ves.
Lani zmagali so v igri vsaki
in minnosotski so bili prvaki.
Ali lotos - kar poglej
na Auroro in se nič ne smoj!

Tist' večer smo igro' poslušali,
naš'ga radia smo se vsi držali.
Tu igral je Gilbert in Aurora,
vsi smo rekli, da oba sta nora.
To mo vedno grize in pa davi,
da so Gilbertčani tak' bahavi.

Da Aurora bi zgubila, smo do bali,
a nazadnje - glej,
je Aurora udarila naprej
ter ob koncu tudi zmagala.
Pa čeprav Aurora minnesotska ni zmag'valka,
boljša kot pa Gilbert je igralka.

Gilberčani čestitajo Aurori, da je bila v njihovi igri
zmagovalka. Obžalujejo pa, da niso Aurorčani dosegli te časti,
ki jo je lani Gilbert...minnesotskega prvonstva namreč.

Uredništvo

Čg.p.Odilo OFM

- DEKLICA -

Male deklice so edina bitja na svetu, ki so lahko obenom
na dveh krajih. Fant mora skočiti na zemljo, stopiti iz kolesa,
če hoče plezati na drevo, deklica pa kar frči po zraku kakor sko-
rec v gnezdo. Ko fantje postanejo možje, skušajo zatajiti svojo
zavist, da bi radi postali slavni in si pridobili ime. To čednost
imenujejo: vzajemnost. Na tihom pa spoštujejo ženake, ki sicer
tako malo mislijo, pa vendar vedno prav pogodijo.

Male deklice pridejo v različnih velikostih in v različnih
oblakah. Včasih se našemijo, da izgledajo 25 let stare, včasih
pa misliš, da so petdeset ali zelo osemdeset. Držijo pa se tako,
kot bi bile cele posniške knjige o njih napisane. Navadno pa
nastopajo svoje vloge med drugim in desetim letom. Spozna se
jih po tem, da nosijo v svojih očeh mehurčke od šampanjea in da
so čisto sveže prišle iz drugega sveta, o katerem ja in ti
še nikoli nisva slišala.

Ni je zvestoba na svetu, kot je zvestoba male d e k l i c e,
pa tudi ne močnejše vere. Deklica ve, da je Bog miren in tih,
mogočen, velik, zanimiv in ljubezniv. Njene zahteve do boga so
pametne in skromne. Malikdaj prosí za več, kakor potrebuje ali
kot se ji zdi, da zasluži. Nikoli pa ne more razumeti, zakaj bi
ne bil vsak skrajno dober do take skrajno dobre m a l e
d e k l i c e. Kdo bi lahko rekel, da ta m a l a d e k l i c a

nima vsega prav. Ali mora kdo na svetu dčtomiti, ko opazuje srečo male deklice, da ni vedno uslišana, za kar moli in prosi.

Obraz male deklice je kakor niren globok tolmun, ki si ga našel v gozdu, ki v svoji tihoti sprejme vase, vse širno in jasno nebo. Po njem in v njem se premikajo oblaki in ljudje, preko njega letajo ptiči, v njem pomžikava sončna svetloba, sumni svet pa je ostal daleč od zadaj. Zakaj niso povesti od odraslih ljudi tako čudovite, kakor ravno povesti od mlade deklice. Ne glej za vzrokom po knjigah, temveč na obrazu mlade deklice.

Čisto male deklice vporabijo največ časa v skibi za ponarejene male deklice: puže. Puže so strahovito težka vprašanja, res problemi za te mlade mamice. Nikoli ne narede tega, kar jim "mamica" reče. Nočejo jesti, kar bi bilo za njo najboljšo. Silijo jih s kavo, mlekom in sladoledom, pa vse steče po lepih oblekah. Oh, kakšen križ je biti mamica.

Mala deklica hoče, da bi ji kdo pripovedoval povestice takrat, ko je čas spanja. Vedno klepetajo in klepetajo, da ni konca ne kraja. Nikoli ne morejo razumeti, kako bi mogel kdo zdržati, da bi molčal, posebno pa jim ne gre v glavo, kje so se vendar puže naučile tega vstrajnega molčanja.

Male deklice, ki do obledele, ko so letale zunaj po zraku in po prahu, se lahko popravijo s tem, da jih pomočiš v raztoplino mila in vode. Vidi se, da imajo rade ta postopek. Ko pridejo iz te raztopline, izgledajo kot nove. V tem oziru se bistveno razlikujejo od fantičev, ki se boje vode kot vrag žegna. Fanta sploh ni mogoče popolnoma umiti. Fant občuti največjo grozo, kadar vidi vodo in zajfo. Vsaka mala deklica bi se naj naučila vsaj toliko, da vsak rabi kot varnostni oklap mala saj. Drugače bo v svojem bodočem življenju napravila marsikatero napako.

Notranjost male deklice je dovrha napolnjena z smehom in jo prav težko biti toliko previden, da bi se te polnosti ne bi malo razlilo in da bi ne pljusnilo čez. Samo mala se je treba nagniti, pa že prekipeva. Mala deklica se smeje skoraj vsaki stvari, kar ni mala deklica. Smeje se vsemu: fantičem najraje, potem dežnikom, sladoledu, o katerem bi rada, da bi bil pečen in pa mrzal obenem, smeje se, če ji pade sladkor iz ust in če si kdo popravi ponarejene zobe, posebno pa prekipeva od smeha, če se žoga zakotali daleč po cesti ali po travniku, da je treba hiteti za njo in jo iskati. Smeje se, kadar

sede k zajtrku, h kosilu in k večerji, pač pa se nakremži, kadar je zjutraj treba vstati. Najbolj pa je deklica vesela, kadar vidi odraslega žloveka. Če skuša biti še tako dostojna, nobena mala deklica ne more razumeti, zakaj bi bil kdo tako smešen, kot so ti odrasli ljudje, ki tako počasi hodijo, pa še včasih palico rabijo za oporo, pa stokajo in tožijo, da jih to boli, pa tam trga in takaj bode. Pa nekateri devajo cigare v usta, potem pa prižgo, da se jim kadi iz ust kakor iz dimnika. Pa včasih je še lastna mama tako smešna, da kadi cigareto in majhni sestrici trosi pepel v oči, ko jo pestuje, da se sestra dere in kriči, kot bi jo iz kože deval.

Pa tudi razburjenje male deklice je veliko kot nikjer drugje. Nihče ne občuti večje žalosti, kot mala deklica kadar joka, gre in se razlega njen krik po celi okolici. Žalost se mora vsa izbrati in razliti v solzah. Potem je zopet na vse strani srečna. In nihče ni bolj srečen kot srečna mala deklica. Prav pametna je mala deklica, da pusti vse solze odteči in nikoli ne pusti, da bi kakšna stara solza kje obvisela, da bi zatemnila prihodnji sončni vzhod. Ve, da je zastarela solza strup. Ko bi tudi odrasli to vedeli!

Mala deklica se zna tako pametno pogovarjati z racami, z goskami, s psičiji, z mačkami in celo z miškami. Mnoge deklice se lepo razumejo s počasnim in molčečim polžem, pa s črvi in s hrošči in žabami. Kako male deklice in živali razumejo drug drugega jezik, tega učenjaki še niso dognali. Najbrž je dobra volja med obema stvaricama ta poseben jezik, ki ne potrebuje razlage. Neka taka mala deklica je stala ob vodi. Vodo je imela izredno rada, vedno je brodila po njej, pa se je seveda vedno tudi zmočila in zamazala, pa jo je mama zmiraj kregala in večkrat tudi našeškala: Kaj zmiraj brodiš po vodi, po blatu, jaz pa moram tvoje oblekce prati! In nekoč je deklica stala ob vodi s trdnim sklepom: danes bom res mamico ubogala. In kaj se zgodi? Koklja je pripeljala mlade račke k vodi. Račke so mar pozabile na svojo mamico in se pognale v vodo, ter so se začele pometavati po vodi in celo potapljale so se te drobne živalice. Koklja greda začudona, deklaca pa tudi. In tam že šele spoznala, kako hudo je to, če kdo mame ne uboga. Dvignila je mali prstek in je zažugala malim račkam: "Račke, zakaj ne ubogate? Ali vas bo mati koklja

našeškala, kadar pridete ven." Pa Boga zahvalite, da nimate srajčk, da monici ne bo treba prati.

(Dajje prihodnjič)

Marijan Kosem

Šest popotnikov

Kuhar je ubogal. Ker je postajalo vedno topleje so popotniki mislili oditi iz sobe. A vrata so bila zaklonjena. Spoznali so, da jih kralj misli žive spočit.

Popotnik, ki je navadno nosil kapico postrani, jo je naravnal in na mah se je soba spremonila v ledeno mrzlo.

Bili so v sobi dve uri. Kralj je mislil, da so gostje scvrti. Odprl je vrata in pogledal. Stopivši v sobo, je opazil, da se gostje tresejo od mraza. Naprosijo ga, če se smejo iti pogreti. Povode mu, da je bil v sobi tak mraz, da je vse na krožnikih zmrznilo.

V veliki jezi odide kralj h kuharju, misloč, da ni izvršil njegovega ukaza. Ko mu ta pokaže veliki ogenj pod sobo, spozna neuspoh načrta.

Zopet kralj promišlja in promišlja, kako bi se znebil nezaželenih gostov. Po daljšem razmišljanju reče vojaku: "Namesto princeske ti dam toliko donarja, kolikor ga moreš odnesti." A vojak ga zahteva toliko, kolikor ga mora nesti njegov služabnik. Kralj privoli. Krojači mu naredo veliko vrečo. Zgotovljeno vrečo odnese služabnik, ki je ruval drevesa, h kralju.

Kralj se začudi vroči, še bolj pa človeku - velikamu. Ta mora biti zares zelo močan. Videl je, da ~~ho~~ moral dati veliko več zlata, kakor si je mislil. Najproč ukaže pripeljati ono tono zlata. Toda velikan zagrabi zlato z ono roko in ga vrže v vrečo rekoč: "Zakaj ne peinosete več zlata? To komaj pokrije dno vreče."

(Dalje prihodnjič)

Bino Medvod

NA DOLGI POTI

Tu bili smo štirinajst dni,
razne igre smo igrali,
na bodočnost mislili,
lepi grad smo obiskali.

Skalo sivo, vendar trdno,
stare morda več sto let.
Voš, zakaj se vse ne zvrne?
Z mukami sezidal ga je kmet.

Kmalu pot smo nadalj^uvati
in v Bremen smo prišli.
Tu smo v ladjo se vkrvali
in v Ameriko odšli.

Na krovu smo bili prav dobre volje,
srečno smo prebili prvi dan.
Da bo na vožnji večne boljše,
to sem mislil tudi sam.

(Dalje prihodnjič)

V misijonskem koticu je nastala mala praznina. Pa ne mislite, da je naše zanimanje za vas, dragi misijonarji - in za vaše požrtvovalno delo zamrlo. O ne, v pisanju smo počasnji, v molitvi pa vas nisno pozabili.

G.p.Cukalotu smo poslali paketič z znamkami in razglednicami. Upam, da ga bo kmalu dobil v daljno Kalkuto.

Želimo vsem gg.misijonarjem, vsem otrokom, ki jih vzgajate, srečno, veselo

Veliko noč!

Za misijonski odssek
Bino Medved

Č.g.p.Odilo OFM

Papež Pij XII in otroci

Posobno lepa poteza na značaju sedanjega sv. očeta je, da izredno ljubi otroke, se zna z njimi otroško pogovarjati, zanje skrbi in še posebej zaupa v njihovo molitev in v njihova majhna dobra dela. Tako je že leta 1939 pozval otroke vsega sveta, da molijo za mir. Večkrat je že sprejel večje skupine otrok in jih obdaroval. Na pepelnico leta 1947 je papež v pri-srčnem nagovoru po radiu povabil ameriškanske otroke v katoliških šolah, naj pomagajo otrokom v Evropi in Aziji. Govor, iz katerega so tu posnete glavne misli, je prenašalo nad 200 radijskih postaj.

Najprej je sv. oče izrazil svoje veselje, da more pozdraviti katoliško otroke v Ameriki, ki so tako srečni, da imajo vse, kar potrebujejo: zakurjene in svetlo šolske sobe, tople obleke, vesele igre in prijeten dom, kjer jih čaka skrbna mati in dobri oče. "Pri nas v Evropi in drugje", je nadaljeval sv. oče, "pa je na milijone otrok, ki vsega tega nimajo. Pri nas je polno deklic in dečkov, ki so bolni in nimajo obleke. Njihove mame jim morejo preskrbeti komaj skorjo bornega kruha.

Pri nas je mnogo takih, ki sploh nimajo ne očeta ne matere ter revčki sami tavajo po ulicah in samotnih potih. Koliko otrok po Evropi in Aziji živi po siromašnih barakah v velikih nevarnostih za dušo... Jezus je imel rad otroke in otroci so zato radi k njemu prihajali. Otroci, pridate tudi vi zdaj k sv. očetu, ki vas ima tako rad, kakor je imel Jezus rad otroke. Mnogi dobri ljudje so že poslali na stotine vagonov živil (Teh dobrot ste bili tudi vi, otroci deložni, ko ste bili še v taboriščih!) in obleke sv. očetu, da jih deli otrokom, ki so potrebni. Sv. oče je tako mogel pomagati mnogim, ali jih sprejeti v zavetišča. Ali še premnogo je otrok, ki jim ni bilo mogoče pomagati. Vaši škofje so sv. očetu povedali, da hočete v letošnjem postu zbrati mnogo darov za trpeče otroke vsega sveta. Zato se danes sv. oče obrača na vas in se vam za to dobro voljo najlepše zahvaljuje. Vsak dan v postu napravite vsaj eno žrtev iz ljubezni do Jezusa. Bog vas bo zato veliko bolj ljubil in sv. oče vam pošilja iz vsega srca apostolski blagoslov." Uspah je bil presenetljiv, koliko so ameriški otroci zbrali!

Otroci, ki ste pred nekaj leti in pred kratkim časom dospeli v to deželo blagostanja in imate vsega dosti in še preveč, ne smete pozabiti, da se vam je enkrat slabo godilo. Tudi ne smete pozabiti, da se mnogim otrokom v naši domovini še danes zelo slabo godi. Kaj, če bi v postnem času priredili neko zbirko za uboge otroke zdaj le v postnem času in za veliko noč bi poslali tem siromakom, vsaj nekaterim, paket; malo obleke, obuvala, morda kakšno konserve, blaga za obleke, za spodnjo obleko in podobno. Kakšno nedeljo tam le v začetku posta bi se zbrali in bi zašili pakete ter odposlali. Komu? Morda duhovniku v domačem kraju, ki bi potem razdelil najbolj potrebnim. Skušajte! Pa boste potem poročali v Minnesotskem Zvonu, kako je zadeva uspela.

Ali že veste, da imamo na
Gilbertu misijon, ki ga vodi naš
Prezvzišeni.

Kako je bilo na misijonu, bomo
povedal v majski številki.

BLAGOSLOVLJENE —
Praznike želi slov.
šola

ZA SMEH. . .

Popotnik: Ali ta bus nocoj stoji pri jezerskem kotelu.
Šofer: Ne, ponoči spravimo buse v garažo.

Učiteljica: Jožek, kakšen si pa ti danes prišel v šolo?
Glej, na eni nogi imaš rjevo nogovico, na drugi pa zeleno.

Jožek: Res, gospodična! A, meni se najbolj čudno zdi to,
ker imam doma še eden tak par nogovic.-

Meščan na kmetih: Zakaj pa vlačáte oni težki parni
valjar po njivi?

Kmet: Zato ker smo vsejali na njivo zmečkan krompir.

REŠITEV KRIŽANKE "KONJIČ" . . .

Vodoravno: 1. komar, 2. Prešeren, 3. lopata, 4. obara, 5. to, 12. ov,
13. ata, 14. opal, 16. gospod, 18. Kekec, 19. Totem, 23. pet, 24. tur.

Navpično: 1. kepa, 2. plot, 6. košara, 7. robot, 8. Meta, 9. ara, 16. re,
11. noča, 15. val, 16. g, k, 17. poet, 20. skopuh, 21. Peter, 22. ocet,

Minnesotaki Zvon izdaja slovenska mladina na Gilbertu in
Pinevillu s pomočjo prispevkov vse slovenske mladine
v Združenih državah

Rišo in razmnožuje: Franci Medved

Tipka: Marijan Kosar